

ת"פ 45746/05/20 - מחמד עאסם נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 45746-05-20 מדינת ישראל נ' עאסם
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מבקש מחמד עאסם
נגד
משיבה מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש ביום 25.4.21 וזאת בהתאם לסמכותי מכח סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן - החסד"פ).
2. על פי האמור בכתב האישום, ביום 24.7.18 המבקש החזיק במשק השייך לו 3 גמלים ללא סימון כנדרש על פי תקנות מחלות בעלי חיים (סימון גמלים), תשכ"ב 1962. המבקש נדרש לשלם קנס מנהלי קצוב בסך של 2,500 ₪.
3. לטענת המבקש, ביקש להישפט בגין הודעת התשלום, אולם לא קיבל זימון למשפט, לא קיבל את פסק הדין שניתן בהעדרו ונודע לו על קיומו של פסק הדין רק לאחר שקיבל דרישה לתשלום חוב מהמרכז לגביית קנסות. עוד טען כי לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, שכן מעולם לא היו ברשותו הגמלים בגינם ניתן הדוח.
4. המשיבה התנגדה לבקשה. לטענת המשיבה ההזמנה לדיון נשלחה למבקש אולם ביום 28.8.20 הוא סירב לקבל את דבר הדואר, ההזמנה הודבקה בכתובת מגוריו. בנוסף, המשיבה טענה כי גם גזר הדין הומצא למבקש ונמסר לידי ביום 11.5.21 והוא חתום על אישור המסירה. לדבריה לא הוצגו נימוקים המצדיקים את אי ההתייצבות, או את השיהוי בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין. המשיבה ציינה כי אין נימוקים המלמדים על עיוות דין וטענת החפות נטענה בעלמא ללא ביסוס עובדתי.

דין

5. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כדלקמן:

130(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון,

עמוד 1

לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש **תוך שלושים ימים** מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

6. בהתאם להוראת סעיף 130 (ח) לחסד"פ בדיון בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהלן:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש מלהתייצב לדיון במועד.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

7. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו."

8. בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

עמוד 2

9. בחנתי את טענותיו של המבקש:

בנוגע לטענת המבקש כי לא קיבל את דברי הדואר הרשום:

על פי אישור המסירה הסרוק בתיק בית המשפט, ביום 28.8.20 המבקש סירב לקבל את דבר הדואר הכולל את זימונו למשפט ועל כן הודבק דבר הדואר בכתובת מגוריו.

על פי אישור המסירה הסרוק בתיק בית המשפט, ביום 11.5.21 הומצא למבקש פסק הדין, והוא עצמו חתום על אישור המסירה.

סעיף 237 לחסד"פ קובע:

(א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:

(1) **במסירה לידו;** ובאין למצאו במקום מגוריו או במקום עסקו - לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמונה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשום או לידי אדם המורשה כדין לייצגו

... (2)

... (ב)

(ג) נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה **עקב סירוב לקבל את המסמך** או המכתב, או לחתום על אישור המסירה, **רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדין.**

10. אם כן, ובהתאם להוראת סעיף 237 לחסד"פ, סירובו של המבקש לקבל ההזמנה למשפט יכול להחשב כאילו ההזמנה הומצאה כדין, ובוודאי חתימתו על אישור המסירה של פסק הדין מהווה אישור מסירה כדין.

11. במצב דברים זה, הנטל עובר אל המבקש להוכיח שלא קיבל את ההזמנה למשפט ואת פסק הדין, על אף אישורי המסירה שלעיל.

12. הגם שהמבקש הכחיש הן את המפגש עם נ ג דואר, בו על פי הנטען סירב לקבל את הדואר, והן את המפגש עימו בו חתם על אישור המסירה, טענות אלו נטענו על ידו בעלמא, ללא כל תימוכין.

לא הוצגה ולו פעולה בסיסית אשר נקט כדי לתהות על קנקנם של אישורי המסירה, בפרט כשעל פי הנחזה מהאישור -

המבקש עצמו חתום על המסמך. לא הוצגה כל פניה לרשות הדואר כדי לברר עניין זה או לכל גורם אחר.

13. לאור האמור, לא עמד המבקש בנטל הרובץ לפתחו לסתור את נכונות אישורי המסירה המלמדים על המצאה כדין.

14. לא הוצג הסביר מניח את הדעת לשיהוי בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין. הבקשה הוגשה רק ביום 20.10.21, בעוד על פי אישור המסירה פסק הדין הומצא למבקש ביום 11.5.21, ועל פי חוק היה עליו להגיש את הבקשה תוך 30 יום מרגע המצאת פסק הדין.

15. **על כן, אני קובעת כי המבקש לא עמד בנטל הרובץ לפתחו להוכיח כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.**

עוד אני קובעת כי המבקש לא עמד בנטל הרובץ לפתחו להוכיח כי היתה סיבה מוצדקת לשיהוי בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו.

16. **באשר לעיוות דין:**

המבקש טען כי הגמלים שנמצאו בשטחו, אינם שייכים לו, אך לא הביא בדל ראיה לביסוס טענתו. בהעדר כל תשתית ראיתית, אין בהעלאת הטענה בעלמא כדי לבסס פוטנציאל של ממש להביא לשינוי התוצאה, וממילא שאין הצדקה רק בשל כך להורות על ביטול פסק הדין שניתן בהעדר.

17. על המבקש הוטל בגזר הדין, קנס הכפול מהקנס המנהלי אשר נרשם בהודעת הקנס. עונש אשר אינו חורג ממתחם הענישה ואשר יש בו כדי לשקף בין היתר את הזמן השיפוטי אשר נדרש בתיק זה בשים לב שהמבקש בחר להישפט בגין הקנס המנהלי ובסופו של יום לא התייצב לדיון. (לחשיבות צמצום בקשות להישפט בין היתר על ידי אי הענקת הטבות למי שביקש להישפט אך לא היו בפניו טענות של ממש ראו עפ"ג (ב"ש) 16066-09-19 **מדינת ישראל נ' סלים בן עטאלה דביגי** (6.2.2020)).

18. **בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה.**

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 **נאוה משיח נ' מדינת ישראל** (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י

פד"י ל"ט (3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

19. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש מלהתייצב לדיון, משלא שוכנעתי כי היתה הצדקה לשיהוי הממושך בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין, ומשלא הוצגו בפני טיעונים, שיש להם ולו תשתית ראייתית בסיסית, המלמדים על עיוות דין, לא מצאתי להעתר לבקשה.

בנסיבות שבפני גובר האינטרס הציבורי של סופיות הדיון.

20. הבקשה נדחת.

21. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ו' טבת תשפ"ב, 10 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.